

[Dohrmann]

ning i hele samfundet. Derfor er det i allerhøjeste grad noget, der også vedrører folkettingen.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Dansk Arbejdsgiverforening er imod en generel nedsættelse af arbejdstiden, fordi man mener, at den vil medføre en tvivlsom beskæftigelsesmæssig effekt, en stigning i det offentlige personaleforbrug, en forværring af statsfinanserne, øget inflation og en ringere økonomisk vækst på grund af en dårligere udnyttelse af kapitalapparatet. I stedet mener Dansk Arbejdsgiverforening – og med Dansk Arbejdsgiverforening regeringen – at der er behov for en mere smidig tilrettelæggelse af arbejdstiden, tilpasninger i lovgivningen om arbejdsløshedsforsikring og ændringer i arbejdsløshedslovgivningen.

Det, jeg vil spørge om, er: hvad dækker den ønskede opblødning af de stive arbejdstidsbestemmelser over – ud over et ønske fra arbejdsgiverne om en optimal udnyttelse af produktionsapparatet? Er det da ikke, som de borgerlige siger, lykken for den enkelte selv at kunne vælge en arbejdsdag, der er i overensstemmelse med egne individuelle ønsker? Som arbejdsgiverne siger det, kunne de, der gerne ville, jo arbejde 60 timer om ugen, ja, ligefrem bygge deres arbejdstid op af moduler à 20 timer. Hvem der vil ende med 20 timers moduler, er ikke svært at afgøre, det vil kvinderne. Det er det, vi allerede har med de ulemper, det har af kvindepolitisk karakter, fordi det binder os til den traditionelle kvinderolle.

Men en løsning af de såkaldte snærende bånd vil alt andet lige betyde en øget adgang til udbytning fra arbejdsgivernes side. Regeringen påstår, at der er et lille bitte opsving nu, og det skal så udnyttes til sidste blodstråbe ved at presse arbejdskraften.

I 1960'erne oplevede vi et umenneskeligt akkord- og produktivitetsræs. Bagsiden af medaljen var, at de enkelte arbejdergrupper blev nedslidte, der kom mange flere invalidepensionister, og der kom en kolossal forøgelse af nervepilleforbruget. Som kompensation udbyggede man så sundheds- og socialvæsenet, som havde til opgave at fungere som et net, der kunne opfange de udslidte og nedslidte arbejdergrupper. I dag er den borgerlige regering godt i gang med at bortspare

sundhedsvæsenet og socialsystemet; det vil sige, at de grupper, der i dag falder igennem nettet, er der ingen til at opfange.

Den såkaldte øgede fleksibilitet i tilrettelæggelsen af arbejde vil samtidig betyde en øget adgang til splittelse af familierne – med det resultat, at den ene går på arbejde, når den anden kommer hjem, hvis familien da er så heldig at have et arbejde altså. Den såkaldte smidiggørelse betyder en retfærdiggørelse af taxameterordningen på daginstitutionerne, som umuliggør en forsvarlig pædagogisk pasning af børnene.

Samtidig kunne fleksibiliteten også gå så vidt, at den smidiggjorde adgangen til mere hjemmearbejde. Inden for HK-området står man over for denne trussel på grund af den nye informationsteknologi. I så tilfælde behøvede man overhovedet ikke daginstitutioner mere, for så kunne mor sidde derhjemme med sit tekstbehandlingsanlæg, helt isoleret og uden faglige rettigheder, passe anlægget med den ene hånd og babyen med den anden – med uhyggelige kvindepolitiske perspektiver til følge, men også med en underminering af fagbevægelsens magt til følge.

Nej, de såkaldte snærende bånd, som regeringen kalder det, dækker over en beskyttelse af den enkelte; det er lønarbejdernes kollektive forsvar over for arbejdsgivernes skalten og valten med arbejdskraften. Vi vil ikke udbyttes mere, end vi bliver i dag. Derfor siger vi klart nej til fleksibilitet og smidiggørelse, ligesom vi også siger nej til forringelser i arbejdsmiljølovgivningen og i arbejdsløshedsforsikringen, som DAs ord jo dækker over, når man snakker om tilpasninger i lovgivningen om arbejdsløshedsforsikring og ændringer i arbejdsmiljølovgivningen. Her behøver jeg blot at erindre om, hvordan man har sparet sikkerhedskurserne væk inden for det administrative område.

Jeg kan også erindre om regeringens tanker om at lave en glidende indgang i arbejdsløshedssystemet med en dagpengesats på 70 pct. det første år, 80 pct. det andet år og så 90 pct. det tredje år og om Dansk Arbejdsgiverforenings tanke om omvendt at nedtrappe arbejdsløshedsunderstøttelsen, smide de langtidsarbejdsløse ud og samtidig sige til folk: hvis I vil have en ordentlig sats, så må I individuelt forsikre jer.

Nej, vi skal have en arbejdstidsnedsættelse for alle, i første omgang til 35 timer med